

at han er af gammel Studehandlerslægt. — Naa, men han er altsaa ikke særlig vanskelig at omgaaes?”

„Nej.“

„De har overhovedet ikke haft Grund til Misfornøjelse med Opholdet?”

„Nej — slet ikke.“

„Saa har De været heldig, Frøken Hecht! Hvor længe er det nu, De har været her? Snart fire Uger, ikke sandt? Ja, saa har De sandelig været heldig! De veed maaske, at den forrige Plejerske ikke kunde holde det ud her mere end otte Dage. Godsejeren havde i den Tid ikke talt et Ord til hende. Han kunde ikke taale hendes Ansigt — fortalte han mig bagefter. En anden var her kun i fire Dage. Af samme Grund — antager jeg.“

Som for at skjule den Rødme, der pludselig farvede hendes eget kønne lille Ansigt, bøjede Frøken Hecht Hovedet og begyndte igen at følge Linjerne i Gulvtæppets Mønster med Spidsen af sin Sko.

I det samme hørtes en Vogn køre op for Hovedtrappen.

„Undskyld — det er Godsejeren,“ sagde hun og skyndte sig ud.

Mens Doktoren ventede, gik han smaanynnende omkring i den store, skumle Stue med det falmede Tapet og det røgsværtede Loft. Nysgerrig undersøgte han, hvad der laa fremme paa Bordene, deriblandt en gammel Foliant i Svinelædersbind med Titlen „Den Troldkyndige i Cordova“. Det var den samme Bog, som Asmus Hagen ved sit Besøg for halvandet Aar siden havde set her og til sin Forbavselse fundet fuld af Noter fra Torbens Haand.

Nu var det Doktor Mikkelsen, der studsede.

„Hvad er dette her? Ih, Gud forbarme sig! Er han nu bleven Mager og Stjernetyder? . . . Ja, han er forstyrret i Hovedet!“

Ogsaa nogle halvt oprullede Arbejdstegninger besnuste han ivrig; men nu hørte han Godsejerens Stemme udenfor.

Da Torben Dihmer viste sig i Døren, ilede han til for at tilbyde ham en Haandsrækning paa Grund af den høje Tærskel.

„Tak — behøves ikke!“ sagde Torben og gik langsomt men